禪

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

Like

1 - .**like**

.

.DF YouTube .Pocket Points .«.»

.

عمل داریم

تریستان هریس 33 ساله کارمند سابق گوگل و منتقد امروز صنعت فناوری میگوید : «همگی ما به این سیستمها وصل شدهایم. ذهنهای ما ممکن است ربوده شوند. انتخابهای ما آنقدرها هم که فکر میکنیم آزادانه نیستند .» هریس تأکید میکند که میلیاردها نفر در دنیا حق انتخاب چندانی درباره استفاده کردن یا نکردن از این فناوریهای همهگیر و رایج را ندارند و اکثر آنها از روشهای نامرئی که یک عده در دره سیلیکون از طریق آنها زندگی افراد را شکل میدهند، آگاه نیستند . هریس یک دانشجوی سرکش و بهنوعی افشاگر است، او از قدرت بزرگی که در شرکتهای فناوری انباشته شده و راههای استفاده این شرکتها از این قدرت و نفوذ پرده برمیدارد . وی میگوید: «تعداد انگشتشماری از افراد در تعداد معدودی از شرکتهای فناوری، با انتخابهای خود ذهن و افکار مردم را هدایت میکنند . به نظر من هیچ مشکلی بحرانیتر از این نیست، این کار دموکراسی ما را به هم میریزد، توانایی ما را برای داشتن مکالمات و ارتباطهایی که میخواهیم با همدیگر داشته باشیم، تغییر میدهد .» همه چیز از سال 2013 شروع شد، وقتی که او بهعنوان مدیر محصولات در گوگل کار میکرد و یک یادداشت تحریکآمیز (یک فراخوان برای به حداقل رساندن حواسپرتی و احترام به توجه کاربر) را به 10 همکار نزدیک خود ارسال کرد . این یادداشت بین 5000 کارمند گوگل از جمله مدیران ارشد این شرکت که شغل جدید و تأثیرگذاری را به او پاداش داده بودند، پخش شد. وقتی هریس نگاهی به گذشته میاندازد، میبیند که نقش او به یک نقش حاشیهای تنزل پیدا کرده بود . او میگوید : «من هیچ ساختار حمایتی اجتماعی نداشتم و باید در یک گوشه مینشستم، فکر میکردم، میخواندم و میفهمیدم .» او کشف کرد که چگونه لینکدین، از نیاز آدمها به تعامل اجتماعی برای گسترش شبکه خود بهرهبرداری میکند . چگونه یوتیوب به طور خودکار ویدئوها و قسمتهای بعدی را پخش میکند و کاربران حتی از این حق انتخاب که آیا میخواهند ویدئوها را تماشا کنند یا نه، محروم هستند. تکنیکهایی که این شرکتها استفاده میکنند، همیشه عمومی نیستند . این تکنیکها را میتوان از نظر الگوریتمی برای هر فرد طراحی کرد . برای مثال گزارشهای فاش شده از فیسبوک نشان داد که این شرکت میتواند تشخیص دهد که چه زمانی نوجوانان احساس ناامنی، بیارزشی و نیاز به افزایش اعتماد به نفس میکنند .

دکمه قرمز برنامههای امروزی کاری بیش از یک کلیک ساده انجام میدهد

شرکتهای فنی میتوانند از این آسیبپذیریها بهرهبرداری کنند و آدمها را به دام بیاندازند و گرفتار کنند . هریس بر این باور است که شرکتهای فناوری هرگز عمدی نمیخواهند محصولات اعتیادآور بسازند . آنها به انگیزههای یک اقتصاد تبلیغاتی پاسخ میدهند و تکنیکهایی را آزمایش میکنند که میتوانند توجه مردم را به خود جلب کنند، حتی به طور تصادفی با طرحهای بسیار مؤثر مواجه میشوند . دوستی به هریس گفت که طراحان از ابتدا تصمیم داشتند که آیکن اعلان که افراد را از فعالیتهای جدید همچون friend requests یا likes آگاه میکند، به رنگ آبی باشد . چون این رنگ با سبک فیسبوک مطابقت داشت، به نظر میرسید فکری دقیق و بیخطر باشد، اما هیچکس از آن استفاده نکرد . بعد آنها این آیکن را به رنگ قرمز تغییر دادند و البته همه از آن استفاده کردند .

2 - .

.

pull-to-refresh .

Tweetie 2009 (

facebook
1 Hacker Way

برای انجام آنها نیاز به تمرکز دارد . «آیا فناوری نباید کاملاً عکس این کار را انجام دهد؟ »
او میگوید : «87 درصد مردم با گوشیهای هوشمند خود میخوابند و بیدار میشوند .» در حال حاضر کل جهان یک منشور جدید دارد که از طریق آن سیاست را درک میکنند و ویلیامز نگران آن است که این مسئله پیامدهای عمیقتری داشته باشد . او میگوید همان نیروهایی که شرکتهای فناوری را با ترفندهای طراحی به دام میاندازند، آنها را نیز تشویق میکنند تا دنیا را بهسمت اجباری و وسوسهانگیز شدن پیش ببرند . اقتصاد توجه موجب طراحی فناوریهایی میشود که توجه ما را جذب میکنند و به همین منظور برای انگیزههای ما بیشتر از نیات ما ارزش قائلند . یعنی به مسائل احساسی بیشتر از نکات ظریف و دقیق اهمیت میدهند. رسانههای خبری به طور فزاینده در خدمت شرکتهای فناوری هستند و باید طبق قوانین اقتصاد توجه عمل کنند تا برای بقای خود افراد را احساساتی کنند، به دام بیاندازند و سرگرم کنند .

شکل **4** -

لورن بریچتر طراح ویژگی **pull-to-push** که در حال حاضر در اپهای زیادی مورد استفاده قرار میگیرد .

پویاییشناسی اقتصاد توجه از لحاظ ساختاری در جهت تضعیف اراده انسان است. اگر سیاست بیانکننده اراده ما انسانها در سطح فردی و جمعی است، پس اقتصاد توجه به طور مستقیم به فرضیاتی که دموکراسی بر پایه آنها بنا شده است آسیب میزند . اگر اپل، فیسبوک، گوگل، توییتر، اینستاگرام و اسنپ چت بهتدریج قابلیت کنترل ذهن را در ما تضعیف میکنند، آیا دیگر جایی برای دموکراسی باقی میماند؟ اگر چنین اتفاقی بیافتد آیا قادر به تشخیص آن هستیم؟ اگر نتوانیم تشخیص دهیم، از کجا بفهمیم که تاکنون اتفاق نیافتاده باشد؟

نویسنده :
مهسا قنبری
منبع :
گاردین
دسته بندی:
عصرشبکه
تاریخ انتشار :
10:50 - 14/12/1396

نشانی
https://www.shabakeh-mag.com/are-network/11986/%DA%86%D8%B1%D8%A7-%D9%85%D9:□□□□

%87%D9%86%D8%AF%D8%B3%D8%A7%D9%86-%DA%AF%D9%88%DA%AF%D9%84%D8%8C-%D9%81%DB%8C%D8%B3%D8%A8%D9%88%DA%A9-%D9%88-%D8%AA%D9%88%DB%8C%DB%8C%D8%AA%D8%B1-%D8%A7%D8%B2-%D8%B4%D8%B3%D8%AA%E2%80%8C%D9%88%D8%B4%D9%88%DB%8C-%D9%85%D8%BA%D8%B2%DB%8C-%D9%87%D8%B1%D8%A7%D8%B3-%D8%AF%D8%A7%D8%B1%D9%86%D8%AF